

I

Quán Rùa

Z.370 rút để giầy ra khỏi bàn đạp ga xăng cho tốc độ giảm bớt. Chiếc DS như có phép dâng vùn trong máy, vừa ấn nhẹ là chồm lên, ngổn đường nhậm lẹ một cách khủng khiếp. Hẳn quen lái chiếc bốn ngựa cà rịch cà tang, phải nghiêng rãng phồng má, cúi rạp vào vô lăng mới có thể đạp lút ga xăng, và làm nó chuyển động, nhưng mỗi khi chuyển động nó lại tạo ra cảm tưởng là ca. bô lật tung, mui xe dật khỏi sườn, và bốn bánh xe mòn vẹt nhảy lóc cóc.

Chẳng bù với nàng DS... Xe DS giống như đàn bà có chồng, giàu kinh nghiệm, nó mở khóa là phóng êm ru, không bao giờ bị mắc kẹt.

Bất giác Z. 370 phá lên cười.

Hắn vừa nhớ đến những người đẹp có chồng

mà hẳn đã hò hẹn trong đời, cuộc đời sôi nổi của nhân viên điệp báo được liệt vào bậc Z. Nghĩa là bậc đàn anh trong tổ chức mật vụ của ông Hoàng cộng với cuộc đời sôi nổi của gã đàn ông chưa vợ luôn luôn mở mắt rộng hoác, và chuẩn bị cặp giò thể vận nhanh nhẹn, hầu thót ra cửa hậu chạy trốn những khi ông chổng bị cấm sừng tông cửa nhảy vào căn phòng «kin đáo» cùng với thừa phát lại, hoác khẩu súng nạp đạn sẵn sàng...

Chiếc DS rùn lại dưới cơn mưa tầm tã. Z.370 đã tự vấn lương tâm nhiều lần song vẫn chưa tìm ra lý do ưa thích giai nhân cô chổng. Nói cho đúng, thành phần này an toàn hơn, nếu xảy ra tai nạn «nghề nghiệp» thì đã có sự đảm bảo, họ đã từng trải không còn bỡ ngỡ, rụt rè; hơn nữa, họ lại mơ mộng không kém gái tơ đôi mươi. Lắm khi còn mơ mộng nhiều hơn

Chiếc DS sơn màu đen nên bầu trời ban đêm tối đen dưới cơn mưa giông cuối mùa dữ dằn lại càng đen thêm. Trước giờ lên đờng, Z. 370 đã cần thận yêu cầu trưởng ga-ra của Sở thay đèn pha i-ốt để có thể nhìn được xa hơn trong màn đêm hắc ín. Đèn i-ốt là một phát minh mới mẻ của phương tây, trong số hàng vạn xe hơi ở Sài Gòn, nhiều nhất là năm chục chiếc được hân hạnh

ngủi mùi i-ốt. Ông Hoàng chắc đã ra lệnh riêng cho ga-ra Z. 370 mới có xe DS gắn pha i-ốt trong vòng nửa giờ đồng hồ. Và chiếc DS Z. 370 đang lái phom phom trên đại lộ dầy mưa và bóng tối đầu phải là xe hơi loại thường! Vở ngoài DS, động cơ cũng DS, song chuyên viên thượng thặng của Sở Mật Vụ đã tháo bớt các bộ phận cồng kềnh cho xe nhẹ đi, như cẳng xe, đỡ đoàn trong «cốp», ghé phía sau, đồng thời xoáy rộng xy.lanh trong máy để tốc độ gia tăng với bốn bình xăng ghép lại. Tòa tổng lãnh sự Pháp ở Sài Gòn là nơi có nhiều xe DS ngon lành nhưng nếu so sánh chiếc DS cư khôi nhất của họ với chiếc DS âm đạm của Z. 370 thì chỉ như so sánh hoa hậu tỉnh lẻ với hoa hậu toàn quốc.

Đang mơ mơ màng màng liên tưởng đến người đẹp có chổng đêm trước, hoa hậu tỉnh lẻ của thời xa xưa, Z.370 buột miệng kêu :

— Bỏ mẹ !

370 thường biểu lộ sự lo sợ và kinh ngạc bằng hai tiếng bỏ mẹ cộc lốc, dượng về tục tằn. Sở dĩ hẳn kêu «bỏ mẹ» vì trước mặt hẳn, trên con đường thẳng tắp đen sì, nước mưa che kín, vừa hiện ra một con vật hình thù to lớn. Dưới ánh đèn i-ốt, Z. 370 nhận ra một chú ngựa đang thản nhiên chổng

mông có cái đuôi dài ngoẵng về phía xe hơi. 370 thẳng lại. Xe đang chạy 120 một giờ, đường trơn trượt như thoa mỡ mà thẳng lại êm ru, không nghe tiếng ken két thường lệ, vỏ lốp cũng không kéo lê một quãng dài.

Đầu xe chỉ còn cách con vật chưa đầy một thước. Z. 370 bóp kèn pin pin. Con ngựa nghiêng ngảng chột nghe tiếng kèn, vội ngoảnh đầu lại nhìn, và ba chân bốn cẳng chạy thót vào bìa đường, biến mất trong màn mưa mù mịt.

Phạm Du ngồi bên giạt mình tỉnh dậy.

Phạm Du cũng là nhân viên của Sở, song chưa được vinh dự mang số hiệu Z, số hiệu chỉ giành cho những nhân viên dày dạn trong nghề, sau khi trải qua nhiều cuộc sát hạch «lên lớp» gay go, còn gay go hơn cả những cuộc thi tuyển mà đa số thí sinh được gửi gắm bằng tiền bạc hoặc bằng thân thế từ trước.

Phạm Du chất lưỡi :

— Làm gì thế, cậu ?

Z. 370 đáp :

— Một anh ngựa ó chắn ngang đường. Suýt nữa thì húc phải nó, và chúng mình lật luôn xuống ruộng.

Phạm Du hất hàm :

— Cậu bóp kèn ?

— Dĩ nhiên. Không lẽ tôi phải gọi tên là phôn cho con ngựa.

— Nhưng cậu lại quên lời dặn của đại tá.

— Đại tá Văn Bình hả ?

— Sở mình chỉ có mỗi một ông xếp đeo lon đại tá, còn tất cả đều là xi-vin, tôi không nói đến đại tá Văn Bình thì còn ai vào đấy nữa.

— Đại tá với anh, chứ không thể là đại tá với tôi.

— Thôi, tôi xin cậu, cậu đừng làm tàng nữa. Hấn cho cậu một thoi thì thấy ngay ông bà ông vải.

Z. 370 lặng thinh. Phạm Du nói rất đúng. Văn Bình đối với hấn chẳng xa lạ gì; về tuổi đời, dường như hai người xấp xỉ bằng nhau, về tuổi nghề Văn Bình thuộc hạng thâm niên hơn, về tuổi của quá đấm thì Văn Bình đã hơn hấn, một trời một vực.

Tuy vậy, hấn không phải là bạn của Văn Bình. Sở Mật vụ do ông Hoàng điều khiển là một đại công ty có hàng vạn nhân viên hoạt động rải rác khắp nơi trên thế giới, biết mặt nhau đã khó, quen nhau còn khó hơn nữa. Và lại, Văn Bình là điệp viên hành động, Z. 370 lại là điệp viên «ngoại giao», mỗi người một lãnh vực riêng biệt. Từ ngày tốt nghiệp khóa huấn luyện căn bản Z. 370 được xung vào bộ Ngoại Giao, và được phái ra nước ngoài, về ngạch trật

Châu dễ bắt bớ hơn đàn bà có chồng ở cái xứ ăn canh rùa và tốp mỡ ngào đường này. Đàn bà ở đó làm tình cũng ly kỳ hơn, phải không mày?

Z. 370 toát mồ hôi hột :

— Chết... mày bảo tao ngậm miệng trong khi mày cứ bỏ bỏ như cái máy hát đĩa...

— Hừ, tao mắng mày ngu không sai. Mày sợ ông đại tá trừ ếm không cho mày xuất ngoại thì tao cũng sợ bị đánh hồng tuột, không được trèo lên cấp Z. Sở dĩ tao dám bỏ bỏ là vì tao đã năm vững được tình hình.

— Mày đã tắt máy ghi âm trong xe ?

— Bớ bảo tao cũng không dám. Chẳng qua tao điều đình ồn tì ỏa với thằng cha xếp ga-ra, phụ trách gắn máy ghi âm. Hắn làm cách nào tao không biết, song tao có thể đoán chắc là cuộn băng đã bị liệt. Hào ngọt là căn bệnh chung của bọn đàn ông, thằng cha xếp ga-ra đã quá 50 tuổi, một chân đã xếp xuống mồ, tao giới thiệu với hắn một cô gái ngon và thơm như vú sữa Lò Rèn Long đình.

Tuy sinh trưởng ở miền Nam, Z. 370 lại chẳng biết tí gì về non nước miền Nam, vì hồi nhỏ hắn theo học ở ngoại quốc, ra trường đi làm việc hắn lại phục vụ ở ngoại quốc, quen ăn bánh mì dăm-

bông, quen uống rượu mùi khai vị, và quen da thịt của dăm ngoại quốc. Hắn chỉ nghe bạn bè thuật lại là xã Vĩnh kim thuộc quận Long đình, tỉnh Định Tường có một loại vú sữa ngon thơm tuyệt trần. Da trái vú sữa mỏng tanh và láng bóng như da thiếu nữ dậy thì, lột bỏ ra thì thịt trắng phau phau, bỏ vào miệng sữa trắng thơm chảy từ từ xuống cuống họng, hương vị ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Z. 370 lại kêu lên :

— Bỏ mẹ tao rồi. .

Phạm Du che miệng ngáp :

— Lại gặp một con ngựa chẵn ngang đường nữa phải không ?

— Không. Mất tao bỗng dưng tối sầm, suýt nữa tao dăm xuống ruộng nước.

— Tại mày du hí quá xá, không chịu dưỡng sức. Bớt tốc độ thêm nữa, mày phóng nhanh như vậy làm gì ?

Kim đồng hồ trên táp-lô xe hơi chỉ đúng 8 giờ tối. Gớm, 8 giờ tối mà con đường vắng tanh, vắng ngắt. Từ bề chỉ thấy mưa là mưa, hết mưa thì đến bóng tối, hết bóng tối dày đặc đến những trấu gió cuồn loạn từ bên trái thổi sang bên phải, từ bên phải thổi sang bên trái, xe DS nổi tiếng chạy

thật đắm mà đôi khi cũng lắc lư như nhà thơ say rượu.

Trong kính gió, hàng chục hàng trăm vũng nước lớn đọng đầy trên mặt đường nhựa. Phía trước không thấy bóng xe hơi. Phía sau cũng không thấy bóng xe hơi. Đường như ông Hoàng có pháp thuật đã chọn đúng giờ tịch mịch nhất để ra lệnh cho chiếc DS phóng vào con đường ngoằn ngoèo.

Ngày thường, hai bên ruộng khô cằn, những cây mạ mới trồng bị khát nước dưới trời nắng chang chang đã cup đầu xuống nền đất cứng còng, không ngóc lên nổi. Giờ đây những thửa ruộng nứt nẻ đã ngập đầy nước như mặt hồ. Không hiểu sao Z. 370 lại nhận thấy mặt nước đặc sệt như pha chất hắc ín.

Đột nhiên tiếng tút tút vang lên.

Tiếng tút tút đặc biệt này phát xuất từ cái hộp v. Ông như hộp bánh bích-quy, đặt ở sàn xe, ở bên phải ghế ngồi của tài xế. Những sợi dây cao su đen chạy ra, nối liền với cái mũ nghe cũng màu đen. Cái hộp đen có hai cái nút bên trên và một cái đồng hồ hình bán nguyệt với cây kim đỏ quay từ trái sang phải trên nền trắng.

Tiếng «tút tút» im bặt. Trên đồng hồ hình bán

nguyệt, cây kim đang nhích từ từ đã đứng hẳn lại

Rồi một giọng nói quen thuộc cất lên :

— 25, 26, 27, 28... Hãy quay lại 26. Nghe rõ không, hãy quay lại 26. Nghe rõ không ? Trả lời.

Giọng nói quen thuộc này là của một người đàn ông trung niên, mặt còn trẻ như thanh niên 24, 25, nhưng về kinh nghiệm thì ông già cũng không theo kịp. Giọng nói quen thuộc đượm vẻ kهنh kiệu nhưng lời cuốn này là của một người được khóa sinh trong lớp huấn luyện bổ túc của Sở Mật vụ là « ông đại tá ».

Đại tá Văn Bình. Z.28.

« Ông đại tá » là trưởng đoàn huấn luyện viên của Trường. Nhân viên của Sở chỉ kêu văn tắt là « trường » chứ không nói rõ trường gì. Sự hà tiện ngôn ngữ này bắt nguồn từ lý do an ninh. Người lạ nghe tiếng « trường » tưởng đây là trường học thông thường thuộc bộ Giáo dục hoặc do tư nhân quản trị. Thật ra, nó là trường học đặc biệt có một không hai ở nước nhà. Một số nhân viên từng du lịch nhiều còn nói là trường này được liệt vào loại đặc biệt có một không hai trên cõi Viên đông nữa.

Trường tọa lạc bên trong một khu vườn rộng gần bốn mẫu tây, cách xa lộ Biên hòa nửa cây số ngàn. Khu vườn trồng cây ăn trái, và chỉ có một

trường». Nếu hấn bị chấm hồng, hấn sẽ ở lại Sài-gòn, chờ kỳ thi sang năm, và ít ra là trong 365 ngày dài đằng đẵng hấn sẽ ngộp thở giữa những chồng hồ sơ âm bụi và mảng-nhện trong tổng hành doanh Sở Mật vụ.

Z. 370 rùng mình,

Giọng nói quen thuộc của « ông đại tá » vừa giáng vào tai hấn như tiếng sét.

... Nghe rõ không, hãy quay lại 26. Nghe rõ không? Trả lời... Z. 370 đặt ngón tay cái vào nút « nói » và đáp :

— Vâng, nghe rõ, rất rõ. Một trăm mười chín... một trăm mười chín. Xin chờ một phút.

Z. 370 yêu cầu trưởng Đoàn huấn viên Văn Bình « chờ một phút » để tính toán tọa độ trên bản địa đồ bằng giấy ni-lông đang được trải rộng trên đùi. Bản địa đồ ni-lông này là một sản phẩm của nha Chuyên Môn trong Sở Mật Vụ, dùng bút chì mờ riêng có thể viết lên trên tha hồ, và muốn xóa bỏ chỉ cần lau nhẹ bằng miếng bông gòn được tẩm hóa chất. Chiếc DS đã đậu lại bên đường. Theo chỉ thị hấn phải đậu sát lề, đậu thật ngay ngắn như mỗi khi đậu trên đại lộ Tự Do dưới mũi ống kính sát khó tính. Sở dĩ phải đậu sát lề vì sợ xe hơi phía sau đâm phải.

Đèn pha i-ốt của xe DS đã tắt ngúm Đèn trần trong xe cũng không được mở. Z.370 làm việc nhanh nhẹn và đều đặn dưới ánh đèn bấm xanh lè trong khi Phạm Du ngồi nhìn, bàn tay luôn luôn đưa lên che miệng ngáp. Gớm, Phạm Du ngáp hoài, ngáp hủy, ngáp hàng chục lần, nhiều khi tưởng hấn sai quai hàm. Z. 370 chuyên đi chơi đêm, và thường bị thiếu ngủ, nhưng chưa bao giờ hấn ngáp vô nguyên tắc như Phạm Du. Cái miệng cá ngạo của Phạm Du há ra, dút nửa trái bưởi Biên hòa vào cũng lọt. Ngáp hoài, ngáp hủy chưa đủ, Phạm Du còn phát âm ồm oàm, mỗi khi ngáp hấn lại thở phò phò. Z. 370 có cảm tưởng Phạm Du đã mất ngủ từ nhỏ đến lớn. Nghĩa là từ khi lọt lòng mẹ mẹ chui ra đến nay hấn chưa hề được ngủ. Nếu được ngủ hấn đã...

Phạm Du phì nước bọt vào mặt Z. 370 :

— Tìm ra chưa ?

Z. 370 hí hoáy vẽ gạch trên bản địa đồ. Hấn không thèm đáp mặc dầu Phạm Du lặp câu hỏi hai lần. Hấn ghét « ông đại tá » nhưng viễn tượng của những ngày phục vụ kiêm du hí ở Âu Châu đã khiến hấn sợ « ông đại tá » hơn sợ cộp găm. Hấn cầm lấy mi-cờ rô và nói nhanh :

— Thưa, đã tìm thấy vị trí của Phương Thảo.